

ת"פ 30420/08/18 - מדינת ישראל נגד מטיס פלדמן

בית משפט השלום בקריית גת

02 יולי 2019

ת"פ 30420-08-18 מדינת ישראל נ' פלדמן

בפני כב' השופטת רבקה שורץ

1. מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד

נגד

הנאשמים

מטיס פלדמן

ע"י ב"כ עו"ד

החלטה

1. ביום 28.4.19 ביקשה המאשימה במעמד הדיון להגיש **דיסק**, שנטען כי מכיל סרטון האמור לשקף נסיבות הנוגעות לאירוע נשוא כתב האישום, שהתרחשו בין הנאשם למתלון ובנו.

העד שצילם את הסרטון באמצעות מכשיר הפלא פון שלו (1/עת) העיד כי צלם את האירוע וכי לא ערך את הסרטון (עמ' 11 לפרו' שו' 27-28).

2. ב"כ הנאשם התנגד להגשת הדיסק מטעמי קבילות טכנית והיפנה לפס"ד בע"פ 869/91 **שניר נ. מי (להלן: פס"ד שניר)** וכן להחלטה בת.פ (ים) 25493-08-12 (מיום 11.1.15) (להלן: "**עניין חזן**").

ב"כ הנאשם טען כי תקינות מכשיר ההקלטה לא הוכחה. עוד ביקש ליתן את הדעת לכך שהעד שהעיד כי הסריט את הסרטון הינו בעל ענין וכי בין הנאשם לבין העד ואביו (שהעיד במועד מאוחר יותר) קיים סכסוך "חיי".

הוסיף ב"כ הנאשם וטען כי העד לא נחקר במשטרה על הפעולות שעשה הנוגעות לסרטון ולכן הבקשה להגשת הדיסק באמצעות העד שערך אותו חורגת מסעיף 74 לחסד"פ.

3. ב"כ המאשימה בקשה להשלים טיעוניה בכתב.

עמוד 1

בנסיבות אלו ניתנה החלטה כי הדיסק לא יוגש, נכון לאותו שלב, וניתנה לצדדים הזדמנות להשלים טיעונים בכתב.

4. המאשימה הגישה טיעונים בכתב לתמוך בקשתה לקבל את הדיסק כראייה והפנתה לפסיקה. ב"כ הנאשם השיב לטיעוני ב"כ המאשימה בכתב, עמד על התנגדותו להגשת הדיסק מטעמי קבילות, ואבחן את הפסיקה שאליה הפנתה ב"כ המאשימה.

5. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים בע"פ, עיינתי בטיעוני ב"כ הצדדים בכתב ובחנתי את הפסיקה שהתפתחה מאז "הלכת שניר", הגעתי למסקנה כי יש לקבל את הדיסק. נימוקים יפורטו בהכרעת הדין, אם אדרש לכך.

לצדדים שמורה הזכות להתייחס לראייה זו בהמשך לרבות למשקלה.

6. למען הסר ספק, בית המשפט ער לפגמים שנפלו בעבודת המשטרה/מחדלים הנוגעים לקבלת הדיסק. בית המשפט ער בין היתר, לעובדה כי עד תביעה 1 שהסריט את הסרטון בעל עניין (לעניין זה עיין [פס"ד חזן]).

בית המשפט גם מודע לעדות עד תביעה 1 באשר למשך זמן האירוע, אורך הסרטון שנטען כי צולם (בין 10-20 דקות) בעוד שאורך הסרטון שמבקשים להגיש הוא אך בן 30 שניות בלבד.

בית המשפט גם מודע לעדות עד תביעה 1 שהוא לא זה שהעביר את הסרטון לדיסק ולא צרב את הדיסק. בית המשפט גם מודע לעדותו של המתלון ביחס לנושא העברת הדיסק למשטרה.

בית המשפט ער לקיומו של סכסוך חי בין המתלון, אביו של עד תביעה 1 לבין הנאשם.

בית המשפט גם ער לגרסת הנאשם במשטרה ביחס לאיומים כביכול שהפנה כלפיו המתלון, שכביכול לא נחקר.

ואולם בית המשפט גם ער לטענת ב"כ המאשימה שהנאשם אישר בחקירתו את המציאות המופיעה בסרטון (לעניין זה עיין ע"פ 6411/98 **מנבר נ' מדינת ישראל**).

לאור כל האמור לעיל ועל אף הפגמים, ובשים לב כי מאז "הלכת שניר" חלה התפתחות בפסיקה, שהובילה לשינוי תנאי הקבילות ביחס להקלטות [עיין למשל ע"פ 4481/14 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (16.11.2016)]. המדובר במגמה של גמישות מבחינת תנאי הקבילות הטכנית של הקלטה כראיה בבית משפט.

"תנאי הקבילות הטכנית שנקבעו בפסיקה נועדו לשם הבטחת מהימנות ההקלטה. בעידן הטכנולוגיה הנוכחי ברירת המחדל היא כי מכשירי הקלטה דיגיטליים, לרבות אלו המותקנים בטלפונים ניידים, הם תקינים לצורך ההקלטה" (תפ"ח (חי') 34046-11-15 **מדינת ישראל נ' פלוני (26.10.2017)**).

בית המשפט אינו מוציא מכלל אפשרות שנעשו השמטות מההקלטה ואולם עניין זה להיבחן בהמשך ההליך בין היתר על רקע שאלת משקל ומהימנות עדויות, על בסיס מכלול הראיות שיונחו בפני בית המשפט. בשלב בחינת מהימנות ההקלטה יוכל בית המשפט להידרש לחסרים ו/או למחיקות, אם נעשו, ומידת השפעתם על התוכן הרלוונטי בגינו מבקשים להגיש את ההקלטה.

ניתנה היום, כ"ט סיוון תשע"ט, 02 יולי 2019, בהעדר הצדדים.